

Svajonų
ROMANAI

SVK
SICILIJOS KOREČIAI

LYNN RAYE HARRIS

SVK
Apgaulinga kaukė

6

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Knygute.lt

Lynn Raye Harris

APGAULINGA KAUKĖ

Šeštasis serijos
„*SICILIJOS KOREČIAI*“
romanas

Versta iš Lynn Raye Harris, A Facade to Shatter, 2013

© Lynn Raye Harris, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

ISBN 978-609-406-786-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Zakas Skotas vakarėliuose nesilanko. Jau nebe.

Kadaise būdavo jų siela. Bet kiek daugiau nei prieš metus viskas pasikeitė. Zakas sugrūdo rankas į smokingo kelnių kišenes ir susiraukė. Manė, kad kartu su drauge atvykti į vestuves Sicilijoje bus lengva. Kaip paaiškėjo, vestuvės taip ir neįvyko, bet pobūvis vis tiek surengtas. Taigi jis stovėjo salės pakrašty svarstydamas, kurgi pasidėjo Teilorė Karmaikl. Svarstydamas, ar galėtų išsmukti ir atsiprašyti jos teksto žinute.

Galva po sunkios nakties dunksėjo. Jis vėl sapnavo. Ginklus, sprogimus ir iš dangaus žemėn smingančius lėktuvus.

Niekas taip nepertvarko svarbiausių dalykų vyro gyvenime kaip kova dėl išgyvenimo. Nuo tada, kai jo lėktuvą pašovė prieš teritorijoje, ankstesnė veikla – labdaros akcijos, pasirodymai viešumoje, kalbos, politikų vakarienės – dabar jam prilygo kankinimams, be kurių galėtų apsieiti.

Vis dėlto šiuo metu nuo jų išsisukti tapo kur kas sunkiau nei anksčiau. Jis ne tik Zakarijas

Džeimsas Skotas IV, iškilus Jungtinių Amerikos Valstijų senatoriaus sūnus ir farmacinės įmonės paveldėtojas, bet ir karo didvyris.

Zakas dar labiau susiraukė.

Nuo pat gelbėjimo operacijos – per ją pražuvo visi jo gelbėti pasiūsti jūrų pėstininkai – jis tapo savotiška Amerikos įžymybe. Žiniasklaida vis nepaliko jo ramybėje – Zakas žinojo, kad tam daug įtakos turėjo tėvo viešuose pasirodymuose nuolat minima jo istorija.

Zakarijas Džeimsas Skotas III neketino leisti tai istorijai nutilti. Tik ne tada, kai ji gali jam suteikti politinės naudos.

Jo sūnus atliko pareigą, nors galėjo pasirinkti lengvesnį kelią. Nusprendė tarnauti tėvynei, o ne sau. Tiesa, Zakas, užuot skraidinęs lėktuvus į karo zoną, galėjo sėdėti Skotų farmacinės įmonės taryboje ir valdyti kalnus pinigų. Tačiau lėktuvai – jo gyvenimas.

Tiksliau buvo, nes po avarijos jį kankino gniuždantys ir nenuspėjami galvos skausmai, dėl kurių tapo pernelyg pavojinga skraidyti.

Taip, visiems patiko, kad jis drąsiai žengė į karą ir išgyveno.

Tačiau Zakas nesijautė drąsus ir, po paraliais, tikrai nesijautė nuveikęs kažką ypatingo.

Nenorėjo dėmesio, nenusipelnė apdovanojimų. Pats manė, kad neįtikėtinai susimovė.

Negalėjo priversti jų liautis. Sustabarėjęs stovėdavo ir šypsodavosi kameroms kaip pareigingas kariškis, nors viduje jausdavosi negyvas. Ir kuo didesnę tuštumą jausdavo, tuo labiau juo domėdavosi žiniasklaida.

Tačiau ne viskas blogai. Jis perėmė Skotų fondo, labdaringos šeimos įstaigos, valdymą ir nenuilsdamas darbavosi agituodamas remti karo veteranus. Jie dažnai grįždavo turėdami labai mažai, jų gyvenimai būdavo sužlugdyti. Vyriausybė bandė jais rūpintis, bet užduotis didžiulė – kartais veteranai pristigdavo dėmesio.

Zako tikslas – kuo daugiau jų išgelbėti. Dievaži, yra jiems skolingas.

Jis nužvelgė salę. Bent jau dabar žiniasklaidos dėmesys nukreiptas kitur. Siciliečiai žurnalistai kur kas labiau domėjosi tuo, kad nuotaka paliko jaunikį prie altoriaus. Zakas šiai miniai nė kiek neįdomus. Bent šioks toks privалumas.

Nedažnai tenka neatpažintam lankytis tokiuose susibūrimuose.

Bet vis tiek buvo įsitempęs, jautėsi sekamas.

Slankiojo palei susirinkusiuosius pritemdytoje salėje ir vos tramdydamas galvos skausmą ieškojo Teilorės. Ji neatsakinėjo į žinutes ir jam pasidarė neramu. Mergina taip jaudinosi dėl šios kelionės, dėl grįžimo į aktorystę ir dėl režisieriaus nuomonės apie ją.

Bet Teilorė tvirta, jis žinojo, kad į renginį, kur gausu žurnalistų, būtų atėjusi aukštai iškelta galva. Ji troško vaidinti šiame filme, norėjo gauti pinigų ir reklamos veteranų klinikai Vašingtone, Kolumbijos apygardoje, kur praleido daug laiko padėdama kitiems. Zakas prisiminė kareivius, jūrininkus, orlaivių pilotus ir jūrų pėstininkus – dauguma jų kentė sekinantį po-trauminio streso poveikį, kuriems klinika padėjo, pagalvojo apie nuolatinį lėšų poreikį ir suprato, kad Teilorė į kambarį būtų įžengusi nu-siteikusi sėkmei.

Jis tik nežinojo, kaip viskas susiklostė.

Zakas atsitraukė į tylų kampą – nors tokį čia vargu ar rastumei – ir ieškodamas telefono kyštelėjo ranką į kišenę ties krūtine. Kartu ištraukė ir nedidelį medalį, kybantį ant kaspino, ir suvokęs, kas tai, sumirksėjo. Kryžius už nuopelnus oro mūšiuose, kurį jam įteikė grįžus iš aukštikalnių dykumos Afganistane. Teilorė tikriausiai įdėjo ordiną į kišenę, kai paėmė

smokingą iš valyklos. Zakas apčiupinėjo žvaigždės spindulius, suspaudė kryžių delne ir vėl įsidėjo į kišenę.

Medalio nenorėjo, bet negalėjo rinktis. Buvo ir kitų medalių, kuriuos tėvas nuolat minėdavo kalbose, bet Zakas tenorėjo visus juos pamiršti.

Teilorė tvirtino, kad jis turįs suvokti jų nusi-pelnęs. Ji norėjo tik gero, bet, po velnių, varė jį iš proto labiau nei tai sugebėtų tikra sesuo.

Jis nekantriai surinko Teilorės numerį. Ji ne-atsiliepė. Zakas susierzino. Norėjo žinoti, ar jai viskas gerai, taip pat troško pabėgti iš šito kambario. Minia vis pūtėsi – lai niekas nesako, kad siciliečiai praleis progą pasilinksminti – ir darėsi vis triukšmingiau.

Jis tam nenusiteikęs.

Kai tik Zakas pasuko išėjimo link, pobūvio vedėjas paleido pirmą dainą ir minia sužė. Šviesos visai užgeso, ėmė mirksėti strobosko-pinės lemos. Zako širdis pradėjo skausmingai daužytis. Giliai alsuodamas prieš savo valią jis prisišliejo prie sienos.

Čia tik vakarėlis, tik vakarėlis. Bet lemos toliau blyksėjo, žmonės pradėjo šūkauti ir jis nebesutramdė kylančios panikos.

Ne, ne, ne...

Ūmai vėl atsidūrė apkasuose vidury nakties supamas ginklų ir sprogstamųjų užtaisų papliūpu, kurių žemi dunksėjimai aidėdami krūtincaulyje vertė visą kūną mausti iš spaudimo. Jis užsimerkė, sunkiai nurijo seiles smėlio, dulkių ir žvyro pilnoje gerklėje.

Pilve išplito agresija ir susierzinimas. Norėjo kautis, pakilti ir čiupti ginklą, norėjo padėti jūrų pėstininkams atmušti priešą. Tačiau buvo apkvaišintas vaistais, nes susilaužė koją, taigi negalėjo pajudėti.

Zakas gulėjo bejėgis, smarkiai užsimerkęs ir pajuto ant rankos švelnų prisilietimą. Delnas lėtai pakilo jo žastu, brūkštelėjo skruostą. Prisilietimas prie odos nutraukė sąstingį.

Jis reagavo kaip karys – čiupo tą ranką ir suko tol, kol jos savininkas suriko. Riksmas buvo švelnus ir moteriškas, tikrai ne teroristo, pasiryžusio jį sunaikinti. Zakas miglotai suvokė, kad prie jo prisispaudęs kūnas nėra šiurkštus. Tas kūnas apvilktas satino drabužiu, slystančiu ant jo paties kostiumo medžiagos.

Po kurio laiko Zakas prisivertė atsimerkti. Šviesos vis dar blyksčiojo, o širdis į kūną vis dar pumpavo adrenaliną. Sumirksėjo ir papur-

tė galvą. Čia ne dykuma? Ar jis nėra paskutinis likęs gyvas apkasuose?

Garsai pamažu tapo aiškesni, jis išskyrė muziką, juoką ir garsų pokalbį. Zakas sutelkė žvilgsnį į elegantišką medžiu apkaltą sieną priešais... ir suvokė prie jos remiąs moterį už nugaros užlaužta ranka. Girdėjo, kaip ji tyliai alsuoja.

- Prašau, - tarė ji ramesniu balsu nei Zakas tikėjosi. - Manau, palaikėte mane kažkuo kitu.

Palaikė kažkuo kitu? Zakas sumirksėjo. Kuo gi jis ją palaikė?

Teroristu. Žmogumi, pasiryžusiu jį nužudyti.

Bet taip juk nėra. Jis Sicilijoje, garsiosiose Korečių vestuvėse, o ši moteris - viešnia. Dailiame jos veide spindėjo mėlynai žalios akys. Tamsūs plaukai sukelti ant viršugalvio, o krūtytys tempė suknelės audinį, kėsindamosi bet kurią akimirką ištrūkti laisvėn. Jis jos neatgrėžė, tik spaudė prie sienos, galima sakyti, apsi-vijęs visu kūnu.

Viena ranka Zakas laužė jos ranką pakėlęs beveik iki menčių, o kita sugniaužęs jos žandikaulį spaudė galvą prie medžio plokštės. Minkšti moters apvalumai susiliejo su juo, užpildė visus aštrius kūno kampus - jam jau la-

bai seniai neteko to patirti.

Grįžus iš karo jo gyvenime neliko vietos švelnumui. Apmaudu, bet būtina. Tačiau dabar pasijuto trokštąs sąlyčio. Jo kūnas sukručio, o iškalbingai slėpsnose supulsavęs kraujas nu-
stebino.

Zakas paleido moterį tarytum jos nudegintas ir skubriai atsitraukė per žingsnį. Kas jam, po velnių, darosi? Štai kodėl jam nebepatiko rodytis viešumoje – o jei netektų proto, kaip kad nutiko prieš akimirką? Ką tuomet pasakytų žiniasklaida?

Šunsnukis.

– Prašau atleisti man, – įsitempęs prabilo Zakas.

– Ar gerai jaučiatės? – pasiteiravo ji.

Tai buvo labai paprastas klausimas tokioje neįprastoje situacijoje, bet jis nesugebėjo su-
regzti atsakymo. Tiesiog norėjo pabėgti. Bent kartą norėjo ištrūkti, užuot stoviškai stovėjęs ir tvėręs visus jam pamėtėtus išbandymus.

Čia nebuvo kam jį sulaikyti – nei žurnalistų, nei kamerų, nei pareigos, slegiančios likti ten, kur yra, ir kentėti.

Nieko nematydamas apsisuko ir ėmė ieškoti išėjimo. Kažkaip aptiko duris ir išsiveržė pro

jas į tylų vėsu koridorių. Už nugaros išgirdo kažką judant. Nežinojo, kodėl, bet atsisuko.

Ten jį stebėdama stovėjo ji. Moters plaukai buvo tamsiai raudoni, o siaubingo rausvo atspalvio suknelė, rodėsi, tuoj plyš ties putlia krūtine.

- Ar gerai jaučiatės? - vėl paklausė ji.

- Gerai, - atsakė Zakas aiškia italų kalba. - Atsiprašau. Jūs mane išgąsdinote.

Tuomet moteris nedrąsiai priėjo arčiau, priešais save sunėrusi rankas. Ji graži, nusprendė, nors ir vilki baisią suknelę. Jos figūra buvo įsirežusi jo mintyse, o apvalumai vis dar tvilkė kūną. Niežėjo rankas imti ją tyrinėti, bet Zakas laikė sugniaužęs kumščius pašonėse. Anksčiau nepraleisdavo progos pabūti su visomis moterimis, kurios jam siūlydavosi, bet grįžus iš karo to vyro per kelis mėnesius nebeliko.

Iš pradžių mėgavosi seksu, nes manė, kad jis padės užsimiršti. Nepadėjo. Tik sustiprino kontrastą tarp gyvenimo ir mirties, ir jis jautėsi tik dar blogiau.

Dabar toks susitvardymas tapo įpročiu. Be to, taip visiems saugiau. Jo sapnai pernelyg nenuspėjami, kad būtų galima miegoti su moterimi pašonėje.

Negana to, jie, regis, įsibrovė ir į gyvenimą, jei galima spręsti iš to, kas ką tik nutiko.

Moteris vis dar į jį žiūrėjo. Mėlynai žalios tamsių blakstienų įrėmintos akys sumirksėjo, o kaktoje atsirado raukšlė.

- Tikrai neatrodote gerai.

Zakas žvilgtelėjo į moters rankas - ji nykščiu trynė riešą. Sužalojo ją - nuo šios minties apėmė šleikštulys. Kuo jis tapo? Viduje visiškai pakrikęs, niekas negali jam padėti.

- Jaučiuosi gerai, - iškapojo jis. - Atsiprašau, kad sužeidžiau.

Ji nuleido akis.

- Nesužeidėte. Tiesiog nustebinote.

- Meluojate, - ištarė Zakas ir moteris staigiai pakėlusį galvą įbedė žvilgsnį jam į akis. Kažkas jos akyse jį kvietė, bet Zakas užsisklendė ir atsitraukė.

- Jūs to nežinote, - atitarė ji kilstelėdama smakrą. - Nepažįstate manęs.

Jis beveik patikėjo ja. Tačiau virptelėjusi lūpa sugadino apsimestinę narsą ir Zakas sukeikė save.

- Verčiau eikite, - pasakė jis. - Eikite šalin. Taip bus saugiau.

Moteris sumirksėjo.

- Saugiau? Ar esate toks pavojingas?

Zakas nurijo seiles.

- Galbūt.

Jos žvilgsnis buvo tvirtas. Skvarbus.

- Aš nebijau, - tyliai ištarė. - Be to, manau, kad esate pavojingas nebent sau.

Moters žodžiai smogė jam tarytum kumštis į pilvą. Niekas niekada anksčiau jam to nesakė. Toji tiesa buvo aštresnė už bet kokius ašmenis.

Ir baugesnė.

Jį bangomis liejo pyktis ir neviltis. Norėjo vėl būti normalus, toks, kaip kadaise. Bet, regis, niekaip neišsikapanojo iš liūno ir dėl to savęs neapkentė. Tiesiog nebežinojo, kas yra normalu.

- Atsiprašau, - pakartojo Zakas, nes neturėjo ką daugiau pasakyti. Paskui apsisuko ir nužingsniavo šalin.

Stebėdama, kaip koridoriumi tolyn nuo jos žingsniuoja aukštas tamsus amerikietis, Lija Koreti nusivylusi įkvėpė. kažkas išsprūdo iš jo rankos ir nukrito ant minkšto kilimo. Lija nuskubėjo priekin jį kviesdama.

Vyras neatsigrėžė....